

„Det er vistnok paa en Maade en ret flink Mand, den Hassing — saadan af Anseelse,“ vedblev Væveren med sin alleruskyldigst lydende Stemme.

„Aa ja,“ svarede Emanuel adspredt.

„Man kan da derfor kun daarligt forstaa, at han er saa grumme forskrækkelig i sine politiske Anskuelse? Det er dog egentlig ret besynderligt.“

„Jeg troer ikke, Doktor Hassing befatter sig med Politik.“

„Nej; det var egentlig ogsaa saadan, jeg mente. Folk siger jo, at han bare lever for at nyde denne Verdens Glæder. Jeg har hørt snakkes om, hvordan det skal gaa til hjemme hos ham med Vellevnet og Forlystelser . . . rigtig saadan med de pirrende Sager. Og saa skal det nok ogsaa være saadan ret et slemme Letfærdighedens Sprog, der føres der i Huset — —.“

Emanuel hørte ikke længer efter ham; ved at gaa der med Væveren var hans Tanker paa naturlig Vis bleven ført tilbage til de Betragtninger om Mosekærshusenes uophjælpelige Elendighed, som han et Øjeblik var kommen bort fra. Han tænkte paa, at her ved hans Side gik jo dog et Menneske, der virkelig havde hævet sig op af Fornedrelsens Sump. Væveren var barnefødt i Mosekærshusene; hans Fader havde været Svinerøgter paa Herregaarden Tryggerløse i Vesterbysognet, og selv havde han som Barn vogtet Gaardens Faar. Rigtignok blev Væveren altid meget ordknap, naar Talen faldt paa hans Ungdom; men saa meget troede man dog med Bestemthed at vide, at han engang som Dreng havde været Vidne til, hvorledes Herremanden gennempnyggede Faderen med sin Stok, og at denne Barndomsoplevelse havde sat dybe Mærker i hans Sind, ja havde præget ham for Livet.

Emanuel følte pludselig en sugende Smerte i Hjertet ved at tænke paa, at det var en Voldshandling og ingen Kærlighedsgerning, som havde givet dette Fattigbarn Kraft til aandelig Oprejsning!